

avant...!

Lluita per la
Revolució
Socialista

P. O. U. M.

Núm. 2

J. C. I.

NI UN PAS ENRERA!

Full setmanal

ARMISTICI?

Amb una insistència digne de millor causa elements anfibis—es diuen socialistes i en moltes ocasions es situen a la dreta de l'anomenada esquerra burgesa—realitzen una campanya d'alts tons difamatoris contra la nostra organització, amb el tórbol desig d'eliminar-nos de la palestra revolucionària—que ells temen—i per la qual nosaltres hem lluitat, lluitem i lluitarem cost el que costi i caigui qui caigui.

Es natural que hi hagi qui temi la revolució social. Molts d'aquests homes que ens acusen solapadament, han assolit en el temps que regnava la burgesia una esplèndida posició personal que no volen perdre. I tan sols per això procuren falsejar la veritable situació en que ens trobem a fi i efecte de desorientar al proletariat i amb l'excusa de guanyar primer la guerra i després fer la revolució, no esperen res més que donar temps als antics governants perquè preparin novament els quadres coercitius, que ara tenen desfets, i puguin, com feien anteriorment, imposar-se per la força damunt nostre.

Però aquest joc ja ha estat descobert per la classe treballadora conscient. Tan sols quatre papanates que no veuen més enllà del nas poden fer-se ressó de la campanya injuriosa i reaccionària que es fa contra la nostra organització.

Els obrers que sentin íntegrament la revolució sabem que difícilment podrà presentar-se millor ocasió que la present per transformar la provocació feixista en l'estri necessari per a occir totalment el capitalisme que al cap i a la fi ell és qui ha preparat, i donat els mitjans precisos per a desencadenar en el nostre país la guerra cruenta que estem visquent.

Per això i perquè sabem perfectament que per guanyar la guerra cal tenir assegurada una base econòmica i aquesta no pot ésser la mateixa que existia abans del 19 de juliols, els militants del P. O. U. M. i de la J. C. I. volem situar-nos degudament i desfer tot allò que representi un passat oprobios creant ràpidament una nova economia i una nova moral, factors indispensables per a assegurar la victòria final.

El nostre partit a Catalunya té un pès específic veritat. A més a més compta amb una sèrie de militants destacats. Gent que lluita des de fa molts anys en el camp social. Camarades d'historial diàfan que no s'han deixat temptar mai per càrrecs ben retribuïts ni prebendes de cap mena, sinó que han preferit passar fam i misèria a vendre's la seva consciència d'honrats lluitadors revolucionaris.

En tots els pobles els afiliats al P. O. U. M. desempenyen els seus càrrecs de responsabilitat completament d'acord amb la massa proletària. La capacitat dels seus homes es manifesta, portant a la pràctica les genuïnes aspiracions dels obrers.

Existeixen moltes Conselleries a la Generalitat i a excepció d'algunes dirigides per companys de la C. N. T., la Conselleria que ha realitzat més labor de cara a la classe explotada és la que té al seu càrrec el nostre camarada Andreu Nin.

Resulta però, que hi ha subjectes de cervell atrofiat que sense tenir en compte la vàlua indiscutible dels nostres companys i fent cas omís del fruit que poden donar en pro de la emancipació de la nostra classe, fan quan poden per desfer-se'n.

Ara bé, interessa més que mai mantenir l'unitat d'acció de la classe treballadora i qui vulgui trencar-la serà precisament el que actuarà descaradament a favor del feixistes.

Sabem que la nostra posició és compartida per la C. N. T. Ja és suficient. El que cal és decidir-se a actuar en forma netament revolucionària. Davant la provocació d'un govern de força, l'acció directa dels obrers conscients. Si anem esperant potser farem tard, cal acabar amb tots aquells que vulguin escamotejar el veritable significat d'aquest moviment.

Amb tota decisió, avant! No admetem pactes amb l'enemic! Per dignitat proletària, ni un pas enrera.

Els cervells dels diplomàtics, ja han donat els seus fruits. La premsa recull la notícia de la intervenció que el govern del front popular francès i el govern conservador anglès, pensen fer prop del govern (?) Franco i del govern de València, proposant la cessació de les hostilitats.

A nosaltres, que creiem conèixer bé la psicologia d'aquesta estúpida classe mitja anglesa, que s'apassiona plorant perquè el seu rei no pot casar-se amb una dona de vida una «mica» lleugera, no ens ha estranyat la proposta dels «gentlemen», diplomàtics anglesos.

L'elegant Mr. Eden, que ha sacrificat Abissínia com aquell que menja un «Sandwich» tot jugant al golf, deu haver cregut que la nostra revolució és també fàcil d'empassar. En ha confós amb una República de l'Amèrica del Sur.

El cas de França ja és diferent. A França, segons rumors, hi ha tot un Socialista presidint el govern, i la Internacional Comunista té a la Cambra, una minoria molt nombrosa, per bé que quan es discuteixen els assumptes d'Espanya, s'absté de votar.

Sigui el que sigui, el cas és que es va a proposar als dos governs, que segons la diplomàcia, lluiten a Espanya, un armistici per després fer un plebiscit, a l'estil dels del Sarre.

Hi ha però un factor amb el qual no han comptat els diplomàtics, i que pot esguerrar la brillant combinació. És el proletariat espanyol que s'ha fet seva la consigna de vencer o morir. Que veu que la nostra lluita va prenent també els caràcters d'una guerra de l'independència, i que no vol tolerar, que no tolerarà intervencions estranyes de diplomàtics elegants.

I és aquets proletariat espanyol, el que no consentirà mai que els cadàvers dels nens madrilenys, que la sang dels deu mil obrers afusellats a Badajoz, que les despulles insepultes dels soldats portats a la matança, es tradueixin ara, en una abraçada de Vergara, i en unes eleccions generals, el que passant pel damunt d'Internacionals més o menys fracassades, de pactes més o menys ben escrits i tinguent com a única norma la solidaritat de classe, una vegada hagi acabat amb els feixistes d'aquí, vindrà per vosaltres, Mussolini, Hitler, Eden i Blum, perquè sap que tots són iguals, que són tots vils agents del Capitalisme Internacional.

I això serà perquè els obrers d'Espanya, sabem que el 19 de Juliol ens vam embarcar—i alguns hi van pujar per força—en un vehicle,—la Revolució—que a alguns ens pot portar a la mort, però que a la fi, arribarà a bon terme.

Pailac.

SETMANARI
Preu 15 cèntims.
Figueres, 12-12-36

Joves, allisteu-vos a la columna de la J. C. I.

Derivacions de la Revolució

Davant de la barbàrie feixista, dels assassinats i persecucions de que són objecte els nostres germans que no volen sotmetre's a un règim de tirania i esclavitud a l'estil d'Hitler i Mussolini i dels bombardeigs de les poblacions indefenses, és fins a cert punt lògic i natural l'esgarrifament i depressió d'ànim que això produeix en tots aquells que no són educats amb un esperit revolucionari, i per tant, no els permet veure la realitat dels moments en que vivim.

Atenent-nos a la realitat i mirant les coses fredament, veurem que no pot succeir d'altre forma. Hem de tenir en compte, que precisament el feixisme s'ha imposat sempre per terror; seria excepcional que en la nostra Guerra Civil no fés el mateix.

La finalitat de Franco, del borratxin de Queipo i tota la pandilla d'aventurers que els segueixen, tendeix a aniquilar d'una manera radical les tres quartes parts de la classe treballadora. Suprimir—com a Alemanya, Austria i Itàlia—tot aquell que obstaculitzi el seu camí. Nosaltres, no devem en cap manera ocultar al poble treballador, les possibilitats d'una incursió—amb totes les seves conseqüències—dels avions feixistes. Hem d'indicar al nostre poble que en un esforç desesperat: vulguin, els mercenaris al servei d'Itàlia i Alemanya, invadir les nostres terres. Tot això cau en el possible i pot, en un moment donat transformar-se en realitat viva. Nosaltres tenim el deure de dir la veritat al poble, per més sagnant que sigui, perquè lluny de desmoralitzar-lo, l'enfortirem, el prepararem moralment per a tota eventualitat.

Circulen els rumors d'una possible intervenció estrangera, que dificulta—diuen—el que es prenguin unes mesures més enèrgiques. El que la revolució a la reraguarda no es porti amb el ritme més accelerat que tots desitgem... De que encara es respectin les vides de tots aquells que seran un perill per a nosaltres... etc., etc. ¿Es que de fet no hi ha l'intervenció estrangera? Si. El dolorós és, que precisament siguin les nacions enemigues les que intervenen i que les democràtiques, aferrant-se a un legalisme (?) mòrbid, estiguin tan tranquils.

Així com hem de reconèixer de que si la U. R. S. S. i França ens haguessin prestat el seu apò, material des del primer moment, la guerra ja fóra acabada, just és reconèixer també, que de no ésser pels treballadors de la U. R. S. S., a aquestes hores també s'hauria acabat i amb ella la llibertat del poble espanyol, i potser, del món enter.

Hi ha un altre perill—diuen—el que es transformi la nostra revolució en guerra mundial. ¿Existeix aquest perill? No. La nostra revolució ha tingut l'encert de fer vibrar l'esperit adormit de tota la classe treballadora que veu en ella l'aurora de la llibertat.

Així és d'esperar que ho hauran comprés o ho comprendran els estats feixistes i no es llençaran tan fàcilment a una aventura que podria ésser fatal per ells. Si no ho comprenen, millor. La classe treballadora oprimida d'Alemanya i Itàlia i altres països feixistes, esperant la primera avinentesa per sortir al carrer, i transformar la Guerra en Guerra Civil. La Revolució triomfant portarà arreu d'Europa l'estel de la llibertat, del benestar i del progrés.

Es necessari doncs, que malgrat tots els perills més o menys fundamentats, sapiguem fer a la reraguarda tot allò que la Revolució ens exigeix. Cal tenir en compte de que, de no fer obra revolucionària, podem trobar-nos en que tinguem enemics al front i a la reraguarda.

Bellostar.

Els milicians del P. O. U. M.

Impresiones del frente

Muchas veces, en las horas de relativa y forzosa inactividad de las trincheras, recorrí las riberas del río Flumen y las cercanías de Huesca deteniéndome a contemplar lo que fué fértil y bella campiña hoy convertida en teatro de la guerra, cuya faz trágica se mostraba ante mis ojos con toda su crueldad en la tierra castigada, removida y agujereada por las granadas que a su paso siembran la ruina, la desolación y la muerte.

Ante tan dramático espectáculo, sin recordar el pasado y olvidando el presente, mi imaginación trataba de descorder el velo túpido y oscuro del porvenir. ¿Como reconstruir y dar nueva a estos campos, pueblos y ciudades deshechos materialmente por la metralla? Obra gigantesca imposible de ser llevada a cabo por un régimen burgués que sólo

piense en el más elevado tanto por ciento que pueda producirle el capital empleado. Esto y las taras legendarias que le son afines se lo impedirán.

Sólo una voluntad férrea, libre de egoismos, cuyo punto de mira único sea un porvenir de trabajo y libertad hará resurgir aquella riqueza yerta y hará retornar la paz y bienestar a tantos y tantos que ahora sufren los dantescos tormentos que origina la guerra.

Pensando así me convenía más y más de la necesidad de un régimen socialista para el futuro, único capaz de solucionar este y otros problemas que se presentarán en un plazo más o menos largo cuando sea acabada la guerra. La firme voluntad de la clase trabajadora con la invencible potencia que le dará su estrecha unión puede y debe solucionarlos logrando así sus bellos ideales de clase oprimida. Y sólo así se tomarán en realidad lo que todos soñamos en las horas inacabables de quietud que permanecemos en las trincheras, no malográndose nuestros nobles deseos y justas aspiraciones templados con el fuego inextinguible del sufrimiento; porqué no puedo hacerme a la idea de que esta tierra conquistada con tanto sacri-

ficio y dolor y regada con la roja sangre de nuestros hermanos pueda servir un día para proseguir explotando al trabajador en beneficio de los que nunca trabajaron.

Eso no puede ser y no será.

«La terra serà tota nostra», dice una estrofa de la Internacional. Si la habremos ganado porque la conquistaremos palmo a palmo si es necesario, cueste lo que cueste y aunque hayamos de dejar en las espinas del camino nuestra carne a pedazos y nuestra sangre tiña de rojo las pardas tierras de Iberia.

Lucharemos hasta el fin.

Sabemos que nuestro camino a seguir es el del dolor; pero también el que nos conducirá a la victoria.

Florencio Gutiérrez

de la columna Joaquín Maurín.

Salut i Victòria

Aquests son els mots que surten dels llavis dels homes que onegen la bandera Roja de sang dels milers de treballadors revolucionaris morts en la lluita per les reivindicacions socials del proletariat; que és l'expressió crua dels nostres ideals màxims; reconcentrats dintre de les doctrines revolucionàries de Marx i Lenin i que estem en aquests moments de lluita donant l'humil gra de sorra per l'obra d'enlaira i reconstrucció social de l'Espanya d'essències revolucionàries. No hem pogut permanèixer sots davant de la sortida del portanveu de les consignes del nostre partit el P. O. U. M. verdadera arma de combat cultural a la vanguardia i a la reraguarda i sense saludar de la manera més sincera i forta per encoratjar així una vegada més els nostres camarades d'ideal, per desitjar-los-hi que aquesta petita demostració de l'intens treball que cal portar a terme continuïn portant-lo amb la fè i desinterés que és la norma de tot vertader revolucionari, el qual sols cerca el benestar col·lectiu dels seus germans de classe; fent així possible que en l'obra conjunta de tots, l'aureola del pervindre del proletariat sigui esplendorós fent brillar així ben alt els mots de justícia i llibertat.

Joan Forcada Romà

de la Columna Joaquim Maurín.

Tierz, 2 desembre del 1936.

Radio Requeté de Guipuzcoa

A las 14 horas— 6-12-36

Se encuentra en París el Sr. Companys que se escapó de los marchistas, que querían asesinarlo. En sus manifestaciones, ha declarado que no volverá jamás en Barcelona.

El feixisme, per viure, ha d'esclafar-ho tot, àdhuc la veritat.

Ni el senyor Companys s'ha fet ni es farà escàpol, ni els marxistes hem pretés assassinar-la.

El Sr. Companys continua en el lloc que la Història li senyala, i compta amb la plena confiança de la Catalunya antifeixista, àdhuc dels marxistes.

Armistici? No!

INTERESSOS LOCALS

L'Associació de Música

No per a salvar responsabilitats, sinó per a convenciment, és necessari que tots els joves revolucionaris, empenem i desenrotllem totes les nostres activitats tant bé ideològiques com d'acció en fer, de que en tots els llocs de la reraguarda des del carrer al Consistori, i des del Consistori als llocs de cultura de les nostres poblacions, hi hagi amb tota la seva personalitat l'obra nova, avançada i sanejadora de la Revolució.

Figueres, ciutat oberta a totes les aspiracions, ha d'anar ràpidament, a la creació d'una nova Associació de Música.

En dir això, pot haver-hi algú que digui que hi han altres problemes per a resoldre més essencial i immediats que el que avui m'ocupo. És veritat, però ja dic en el principi del meu article que la Revolució ha d'apareixer en totes les manifestacions de la nova societat, al carrer, al Consistori i als llocs de cultura. Avui doncs, ocupem-nos d'aquest últim.

Les revolucions no es fan pas per a reivindicar d'una manera material als treballadors, sinó també, per crear conciències, personalitats, generacions noves i pures.

Una revolució que solsament fés callar els estomacs, aniria ràpidament al fracàs, perquè el cervell no funcionaria, i per tant aquesta es rovellaria fins a quedar encallada i morta per un eccés de menjar i de dormir, sense pensar en crear coses noves d'acord amb les tasques immediates de fenomen evolutiu. Cal doncs, emancipar també el cervell, la capacitat i l'esprit. Per tant, els treballadors de Figueres diem al camarada Conseller de Cultura, que nosaltres també tenim sensibilitat, que tenim un esperit elevat i una formació psicològica per a explotar, volem doncs anar amb el traje de treball i espardenyas a sentir concerts de música per tal de completar la nostra personalitat racional de gent que també se'n sap. Sabem els fruits que ha donat l'Associació Obrera de Concerts creada per l'eximí Pau Casals, però també sabem que Pau Casal ha hagut de travessar grans dificultats per a portar a terme aquesta gran obra. Sens dubte qualsevol avenç en règims despòtics i impopulars suposa un gran treball i a voltes un superior sacrifici.

Doncs bé, ara que anem a la creació d'una Espanya nova, aquestes suggerències vinguin d'on vinguin deuen ésser ateses, pesant sobre qui sigui la responsabilitat de la negligència que en aquests moments la traduïm en contra-revolucionarisme.

Parlem d'una nova Associació, perquè sabem que la que hi havia no respon ni molt ni menys a la finalitat d'aquesta suggerència. Nosaltres volem assistir als concerts, no precisament a exhibir trajes ni a fer etiqueta burgesa, sinó a copsar la música, i no tampoc a resistir sempre els mateixos programes prova manifesta de la incapacitat dels que fins ara la dirigien, sinó a conèixer compositors nous des de Bac a Strawiski passant per Ravel i tota la lleva de compositors moderns ignorats tot i haver-hi fa alguns anys una Associació de Música que passa a ocupar un trist lloc a la història de la nostra ciutat, junt amb altres entelèquies de la societat burgesa que anem eliminant.

Núñez Soler.

Sagetes de la J.C.I.

Ho va dir Federica Montseny. En comptes d'un burgès n'hi han set o vuit. I això no pot ésser. La Revolució no és pas perquè els cotxes canviïn de propietari. Cal per donar exemple, austeritat dels homes representatius. Des d'aquesta secció, la J.C.I., pensa dir la veritat crua de la Revolució.

A tothom, compreneu?

La Cultura, continua estant abandonada. Molts cartells, molts comitès, moltes paraules boniques, però els Mestres continuan cobrant 45 DUROS. I això no és la Revolució! Molt bé que es sacrifiqui tothom per la guerra, però mentre hi hagi sous de més de 500 ptes. no hi ha dret que els treballadors de l'ensenyança hagin de cobrar jornals de fam.

Cal anar al sou proporcional. El Sr. Azaña retirà l'altre dia del Banc d'Espanya 160.000 ptes. I la veritat és que el Sr. Azaña no se les ha pas guanyades aquestes pessetes. Molt menys quan hi ha tants emigrats que passen gana.

No pot tolerar-se, després de 5 mesos de revolució que encara hi hagi gent que demani caritat.

Per propia dignitat, per demostrar que aquí ha passat quelcom, no pot consentir-se la contemplació d'aquestes desferres humanes venudes a la moneda de coure dels transeunts caritatius.

Fa quatre mesos, que s'intenta donar solució al problema dels espectacles. S'ha canviat diverses vegades de president, de local i de cotxes. ¿Què s'espera a municipalitzar-los?

No hem llegit encara el decret disolent el parlament de Catalunya, mort i enterrat ja, després del 19 de juliol, igual que el d'Espanya, per més que s'intenti resucitar-lo.

Suposem, de totes maneres, que els diputats que cobren encara les mil pessetes cada mes, deuen sacrificar-se molt per la revolució.

Fins a nosaltres arriben queixes de l'actuació desatent del Secretari buròcrata de la U. G. T. local. Ho lamentem i esperem una rectificació. És de necessitat rebre degudament a tots els afiliats, militin al partit polític que vulguin. Puix de no fer-se aixís ens veuríem precisats a pendre les mesures pertinents.

Al nostre entendre l'home que cobra

d'una organització ha d'estar constantment a la disposició dels socis, procurant donar-los-hi tota classe de facilitats i informant-los en la deguda forma. Confiam que així es farà.

Hi ha qui diu que en el P. O. U. M. sols hi ha quatre gats. Nosaltres els hi diem que s'enterin dels assistents al míting del Gran Price celebrat el passat dimarts. I els hi diem més, que convoquin ells sols un míting en el mateix local i veurem els que seran i això que últimament han rebut grans reforços puix sabem que han obert les portes a tothom sense tenir massa interès en informar-se dels antecedents dels recents ingressats.

Agrupació d'Estudiants Comunistes

Instituts per obrers

Del Ministeri d'Instrucció Pública, ha sortit darrerament un decret que no podem pas dir que es distingeix pel seu revolucionarisme. És el que crea un Institut pels obrers.

La idea, segurament és plausible. Deu ésser per aconseguir que els obrers tinguin entrada a la Universitat. El que no ho és tant és la manera de portar-ho a la pràctica. De fet, a València hi hauran dos classes d'Instituts. Un per a senyorets i un pels obrers. I això no pot ésser. Tot és dels obrers. I els Instituts i les Universitats molt més. No pot ésser que la classe treballadora hagi d'estudiar en locals apart i per caritats d'unes quantes beques. En tot cas la caritat és pels estudiants burgesos; als que encara es deixa estudiar.

Els joves obrers que, amb la seva sang van conquistar la Universitat de Barcelona, no permetran que amb aquesta divisió de classes s'els foragiti dels centres docents.

De classe només n'hi pot haver una ara. La proletària. La situació és seva, i aquell que no ho compregui serà aixafat per la joventada revolucionària.

J. P. i C.

Heu sentit profundament el traspàs del company Juvert. Temperament optimista i dinàmic. Company conscient que davant la sublevació militar feixista va sapiguer situar-se, sense cap mena de vacil·lació, al costat del poble. Ha mort lluitant denonadament contra els que volien esclavitzar-nos.

Exigim que es vengui la seva mort. En les presons encara queden—per vergonya nostra—molts militars feixistes, cal afusellar-los seguidament.

La Cultura ha d'ésser pels obrers

PENA DE MORT AL LLADRE!

Amb aquest crit, temps enrera, els homes que es deien liberals assenyalaven als lerrouxistes que s'havien fet cèlebres per l'especialitat demostrada en assaltar les caixes comunals.

En aquell temps que els burgesos imposaven els seus desigs en forma de lleis vexatòries era comprensible que poguessin realitzar-se tota mena de combinacions estraperlistes.

Si algun dia sortien a la llum pública els atracaments i ro-

batoris que es cometien a les altures, amb la complicitat evident dels governants que patiem, rapidament es procurava tapar el succeït. No interessava de cap manera que el poble coneixés l'immoralitat d'aquells subjectes que mangonejaven indecorosament l'erari públic. I això passava amb tota classe de governs. Tots s'ajudaven per que uns i altres feien el mateix.

Però els obrers que teniem interès en conèixer el tripijoc que es portaven entre mans els que ens prometien molt—sobretot quan s'acostaven eleccions—i no ens donaven mai res, teniem molta cura també en fer conèixer arreu del país tots els actes immorals que es realitzaven.

Entenguent nosaltres que el 19 de juliol es soterraren per sempre més els règims de favoritisme i desigualtat, no podem capir que encara existeixin elements que es diuen treballadors que vulguin aprofitar-se d'aquests moments per a aconseguir beneficis de caire personal.

Acceptem que els que careixien de tot s'els hi dongui tota classe de facilitats per a proveir-se de tot allò que veritablement els hi faci falta, però no estem de cap manera d'acord que els que tenien suficientment arreglada la seva casa hagin d'aprofitar aquests moments per transformar-la en sumptuosa morada. És incomprendible que existeixi un sol obrer que pugui viure en mig d'un ambient senyorial que l'ha d'avergonyar.

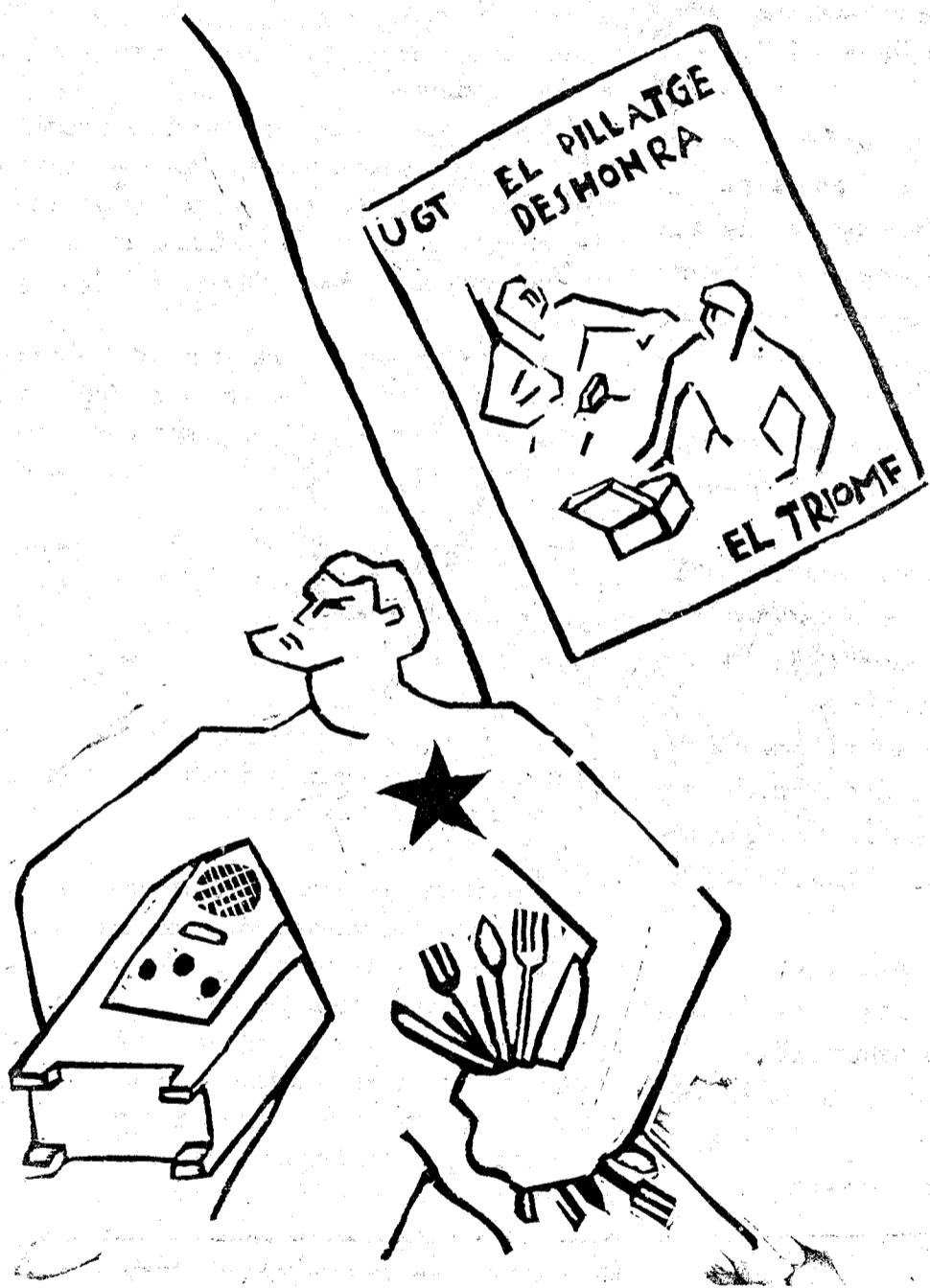
No és suficient dir-se honrat. S'ha de demostrar ésser-ho. Per tant és de suma necessitat que es rectifiquin actes comesos i si no es fa així precisa que qui pugui obligui a fer comprendre als que no ho vulguin entendre que no poden aprofitar-se de cap manera d'aquestes circumstàncies reivindicadores per a realitzar actes inconfesables.

No podem permetre que es deshonri la revolució. Aquesta carrera folia de millorar situacions particulars, s'ha d'acabar. L'instint desmesurat de viure bé i tranquilament, no el podem admetre. El desig de fruit de situacions que abans es combatien és incomprendible i nociu. Destruir una casta benestant per crear-ne una altra que resultaria pitjor, mai.

Veurem amb goig que tothom sàpiga situar-se on li pertou. Que no hi hagi necessitat de pendre resolucions extremes. Que es demoetri ben clarament que som conscients i que mereixem totalment la confiança del poble que treballa.

La salut de la revolució ho exigeix!

Marius Suïram.

Socors Roig del P. O. U. M.

El secretariat de Socors Roig del P. O. U. M. començarà a publicar, des del número vinent d'AVANT..!, les llistes d'objectes rebuts dels industrials d'aquesta ciutat.

Esperem que tots els que puguin col·laborar-hi, continuaran ajudant el nostre Socors Roig, puix així ajudeu a la Revolució.

Secretariat de Propaganda del P. O. U. M.

Es prega a totes les seccions del P. O. U. M. de la comarca que vulguin celebrar actes de propaganda, enviïn una nota al Secretariat de propaganda de Figueres, Comitè local del P. O. U. M., exposant els detalls de l'acte que desitgin fer.

Obrers!

Llegiu sempre

avant..!

Federació de Repúbliques Socialistes d'Ibèria